

»Tu se počutim sprejeto«

Ne zgodi se prav pogosto, da se dva neznanca začutita ob prvem stisku roke. To se mi je zgodilo, ko me je pred hišo v Stopercah pričakala **Natalija Hormuth**. Stisk roke in nasmeh sta izžarevala prijazno, radovedno osebo in obetal se je zanimiv pogovor. Nisem se motila. Natalija Hormuth je sogovornica z veliko znanja, ki je zelo odprte narave. Pa ne le to: je (tako kot vse njena družina) oseba mnogih talentov. Kar hitro sva odrinili na globoko: načeli sva vprašanja šolstva, vzgoje, osebne rasti, komunikacije, umetnosti, zaradi njene osebne življenjske zgodbe pa tudi vprašanje izseljenstva in ohranjanja slovenskega jezika. Ta zapis je le droben izsek vsega, o čemer sva se pogovarjali.

Natalija Hormuth se je leta 2022 z družino preselila v Slovenijo. Njeni starši prihajajo iz Rogatca, vendar so se izselili v Nemčijo. Natalija je bila rojena v tujini, tam je doštudirala in dolga leta poučevala na gimnaziji – je namreč profesorica francoščine in latinščine. Hkrati pa se ukvarja tudi

z glasbo; je sopranistka, skupaj z možem Dominikom, ki je pianist, skladatelj in dirigent, veliko koncertirata. Pomemben del njenega delovanja je tudi izvajanje celostnega (glasbenega) coachinga za zavestno uporabo svojega glasu in osebnostni razvoj, izvajanje delavnic za celostno življenje in zdravje ter zavestno vodenje samega sebe in drugega. Izvaja seminarje za učitelje o zavestnem vodenju pouka in komunikaciji v težjih situacijah.

Iz njenega pripovedovanja veje silna ljubezen do Slovenije. Odlično govori slovensko; slovenščino kot materni jezik je predala svojim dvema otrokoma. Tudi mož, ki je sicer nemškega rodu, govori slovensko. Zaradi vsega tega je bilo logično vprašanje, kako so Slovenci v tujini (konkretno v Freiburgu, kjer je živel) ohranjali slovenski jezik in narodno zavest. Odgovorila je zelo preprosto: »Z otrokoma sem dosledno govorila samo slovensko, mož pa nemško. Že kot predšolska otroka sta se vključila v dopolnilni pouk slovenščine, ki je organiziran v Nemčiji. Poleg tega sta brala slovenske knjige, sta gledala slovenske risanke, pomembno vlogo je imela tudi slovenska glasba.« Tudi sama je bila kot otrok in kot mlada odrasla močno vključena v vse dejavnosti slovenske skupnosti. Poudarila je, da je za ohranjanje jezika ključen prav zgled staršev. Iz njenih besed je jasno, da ljubi Slovenijo – tu se resnično počuti doma. Tudi med odrasčanjem je redno vzdrževala stik s sorodniki, si dopisovala s prijatelji in počitnice preživljala v Sloveniji. Pri prenosu narodne identitete pa ne gre le za jezik; gre tudi za poznavanje slovenske zgodovine, kulture, običajev in navad – torej vsega, kar nas gradi kot narod. Zdi se, da je Natalija vse to – tudi ob podpori moža – predala otrokoma. Naj ob robu dodam še to, da je hčerka Laeticia skupaj z Jano Brus v Nemčiji pri dopolnilnem pouku slovenščine napisala tudi dvojezični roman Bližina daljine. Dekleti sta ga napisali v

slovenskem in nemškem jeziku, naslavlja pa prav vprašanje življenja med dvema domovinama, Slovenijo in Nemčijo.

Najbrž je ta ljubezen do Slovenije botrovala selitvi v Slovenijo. Sogovornica je dejala, da so najprej iskali dom južno od »zlate Donačke gore«, ki jo posebej nagovarja s svojo skrivnostnostjo. Na koncu so našli kmetijo v Stopercah, ki jo počasi urejajo. Z veseljem pridobiva nova znanja, da bodo lahko na kmetiji ponudili nekatere dejavnosti za aktiven odmik ljudi v naravo. Opaža namreč, da vedno več ljudi potrebuje prav to: umik vase, daleč stran od sveta, kjer bi lahko ponovno preverili, kaj jih dejansko izpolnjuje.

Seveda mi radovednost ni dala, da je ne bi povprašala, kako so se vživeli v novo okolje. Takrat so ji zažarele oči; kar ni mogla prehvaliti sosedov, ki so vedno na voljo za pomoč, in širše skupnosti, za katero pravi, da je zelo povezana med seboj. Hitro so se vključili v DPD Svoboda in KPD Stoperce. Med drugim je družina sodelovala v muzikalu Božično drevo, ki ga je DPD Svoboda skupaj z drugimi društvi izvedlo decembra 2023. Navdušeno je razlagala, da je tu srečala dobre ljudi, ki so družino Hormuth lepo sprejeli. Veseli jo, da skupnost sodeluje, da so v društvih ljudje dejavni. Poudari svoje opažanje, da imajo Slovenci, Štajerci pa sploh, v sebi še vedno neko določeno samozavest, samosvojost, ki jim omogoča preživetje. Ko je razmišljala o tem, je dodala, da bi bilo to dobro ohraniti na vseh področjih. Samosvojost, drugačnost je namreč pogoj za ustvarjalnost ... ta pa je ključna tudi na področju vzgoje in izobraževanja.

Čas je kar prehitro mineval, ko sva se pogovarjali. Vesela sem, da sem imela čast spoznati osebo, ki bo nedvomno sooblikovala življenje v naši občini, in to ne samo na področju kulture, pač pa tudi na področju turizma. Zato se ji na tem mestu zahvaljujem za vse podeljene misli.

Pogovarjala se je Barbara Rodošek